

Sygn. akt: I C 987/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	stażysta Monika Kostyra

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko E. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/J. R./

Sygn. akt I C 987/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 16 listopada 2015 roku wniósł do tutejszego Sądu o zasądzenie od pozwanej E. D. kwoty 6.729,97 zł wraz z odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 2.644,45 zł od dnia 16 listopada 2015 roku odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP,
- od kwoty 4.085,52 zł od dnia 16 listopada 2015 roku odsetki ustawowe,

oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazywał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy pożyczki „Prosta pożyczka gotówkowa” zawartej w dniu 4 września 2008 roku pomiędzy pozwaną, a poprzednim wierzycielem (...) Bank S.A.

Na dochodzoną przez niego kwotę składają się następujące kwoty:

- 2.644,45 zł z tytułu niespłaconej kwoty kapitału,

- 2.945,38 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału każdorazowo za okres od dnia wystąpienia zaległości w spłacie do dnia 25 lutego 2015 roku,
- 749,69 zł z tytułu kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela,
- 165,27 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania,
- 225,18 zł z tytułu odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP liczone od dnia 26 lutego 2015 roku do dnia przed wniesieniem pozwu w sprawie.

Powód swą legitymację procesową wywodził z faktu nabycia wierzytelności w ramach umowy przeniesienia portfela z dnia 4 marca 2015 roku, zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem – (...) sp. z o.o. s.k.a.

Pozwana nie podjęła zawiadomienia o rozprawie wraz z odpisem pozwu pomimo podwójnego awizowania korespondencji – Sąd postanowił pozostawić w aktach sprawy korespondencję ze skutkiem doręczenia. Pozwana nie stawiała się na rozprawie, w toku sprawy nie składała żadnych wniosków, ani oświadczeń. Nie zajęła stanowiska w sprawie.

Wobec powyższego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył i ustalił co następuje:

Sąd pominął twierdzenia i dowody zawarte w piśmie procesowym powoda z dnia 21 marca 2016 roku jako spóźnione.

(pismo procesowe powoda z dnia 21 marca 2016 roku wraz z załącznikami – k. 54 – 67 akt, postanowienie Sądu na rozprawie w dniu 24 marca 2016 roku – k. 69 akt)

Wobec powyższego Sąd ustalił co następuje.

W dniu 4 marca 2015 roku powód zawarł z (...) sp. z o.o. s.k.a. umowę przeniesienia portfela.

(dowód: umowa przeniesienia portfela z dnia 4 marca 2015 roku – k. 16 – 19 akt)

Z treści umowy wynika, że (...) sp. z o.o. s.k.a. zbyła na rzecz powoda wierzytelności wyszczególnione w załączniku nr 1 i 2 do umowy.

Powód załączył do pozwu wyciąg z załącznika nr 2 do umowy.

(dowód: wyciąg z załącznika nr 2 do umowy – k. 42 akt)

Wyciąg stanowi jednostronicowy wydruk, w którym wskazane są dane pozwalające na identyfikację osoby, jednakże na podstawie tegoż wydruku nie można jednoznacznie stwierdzić, czy stanowi on część załącznika.

Z wyciągu wynika, że zadłużenie pozwanej wynosiło łącznie 6.504,79 zł, na którą to kwotę składały się:

- 2.644,45 zł jako kapitał,
- 165,27 zł jako odsetki umowne,
- 749,69 zł jako naliczone koszty,
- 2.945,38 zł jako odsetki karne.

Do pozwu powód załączył również aneks nr (...) z dnia 20 marca 2015 roku do umowy z dnia 4 marca 2015 roku.

(dowód: aneks nr (...) z dnia 20 marca 2015 roku do umowy przeniesienia portfela – k. 20 – 21 i verte akt)

Z treści aneksu wynika, iż strony umowy dokonały korekty ceny nabycia wierzytelności.

W dniu 4 marca 2015 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. poinformował pozwaną o zbyciu na rzecz powoda.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku – k. 43 akt)

W dniu 7 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 6.545,65 zł w terminie do 14 kwietnia 2015 roku pod rygorem poinformowania Biur (...) o zadłużeniu.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 44 – 45 akt)

W treści wezwania powód wskazał, że na żadaną kwotę składają się następujące kwoty:

- 2.644,45 zł z tytułu kapitału,
- 2.945,38 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez bank do dnia 26 lutego 2015 roku,
- 165,27 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez bank do dnia 26 lutego 2015 roku,
- 40,86 zł z tytułu odsetek naliczonych do dnia 14 kwietnia 2015 roku,
- 749,69 zł z tytułu kosztów.

Do pozwu powód załączył ponadto szereg odpisów pełnych z Krajowego Rejestru Sądowego dla podmiotów uczestniczących w obrocie wierzytelnością wobec pozwanej.

Z odpisów tych nie wynika jednak następstwo prawne zbywcy wierzytelności od pierwotnego wierzyciela.

(odpisy pełne KRS dla poszczególnych podmiotów – k. 22 – 25 i verte, 27 – 39 akt)

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W myśl zaś art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pozwany nie stawił się na rozprawę, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył wyjaśnień w sprawie, a zatem zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 2 kpc wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż twierdzenia faktyczne zawarte w pozwie, które są przyjmowane za podstawę wyroku zaocznego, muszą pozwalać sądowi na skonstruowanie podstawy prawnej roszczenia i jej ocenę (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8 -9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7 -8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s.30).

Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powód w żaden sposób nie udowodnił, że pozwanego łączyła umowa z poprzednikiem prawnym zbywcy wierzytelności. Do pozwu nie zostały bowiem dołączone dokumenty potwierdzające istnienie zobowiązania pozwanej w stosunku do tegoż podmiotu, świadczące o istnieniu zaległości w kwocie wskazanej

niniejszym pozwem. Powódka powinna okoliczność tę udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c. - na przykład poprzez załączenie do pozwu rzeczony umowy prostej pożyczki gotówkowej z dnia 4.9.2008 roku, wypowiedzenie tej umowy, co pozwoliło by Sądowi na zweryfikowanie zarówno zasadności, a przede wszystkim wysokości dochodzonej kwoty.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił zatem istnienia zobowiązania.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Stan faktyczny w sprawie ustalono więc w oparciu o przedłożone przez powoda dowody wymienione wyżej. Dowody te są ze sobą zgodne i spójne, chociaż nie dowodzą, o czym wskazano wyżej, ani zasadności, ani wysokości dochodzonego roszczenia.

Powód co prawda do swojego pisma procesowego z dnia 21.3.2016 r., dołączył dokumenty, których brak przesądził o oddaleniu powództwa. Sąd postanowieniem z dnia 24.3.2016 r. wydanym na rozprawie pominął na podstawie przepisu art. 207 § 6 kpc w zw. z art. 217 § 2 kpc dowody dołączone do pisma procesowego powoda z dnia 5.5.2016 r. jako spóźnione, zwłaszcza że powód nie starał się nawet uprawdopodobnić, że powołanie twierdzeń lub dowodów w pozwie nie było możliwe lub potrzeba ich powołania wynikła później. Powołane wyżej przepisy art. 207 § 6 kpc w zw. z art. 217 § 2 kpc stanowią, iż sąd pominie spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w tym przepisie, a mianowicie jeśli strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Powód składając pismo procesowe z dnia 21.3.2016 r. w żaden sposób nie usprawiedliwił faktu zgłoszenia spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Jeśli zatem wskazane wyjątki nie występują, to obowiązkiem sądu jest pominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów, co wprost wynika z użycia przez ustawodawcę zwrotu „sąd pomija” nie zaś „może pominąć” lub innego pozwalającego na pozostawienie kwestii dopuszczenia spóźnionych dowodów swobodnej ocenie sądu. O tym, czy dane twierdzenie lub dowód zostały zgłoszone w terminie rozstrzyga przede wszystkim treść art. 207 k.p.c., w tym § 6 tego artykułu, w świetle którego spóźnione są twierdzenia i dowody, których strona nie zgłosiła w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym.

Zaznaczyć przy tym należy, że złożenie dalszego pisma przygotowawczego może nastąpić tylko w warunkach przewidzianych w art. 207 § 3 k.p.c., a zatem na zarządzenie przewodniczącego przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę lub na podstawie postanowienia sądu.

Brzmienie art. 207 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c. zostało nadane nowelizacją kodeksu postępowania cywilnego wprowadzoną ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.233.1381) i obowiązuje z dniem 3 maja 2012 r. znajdując zastosowanie do postępowań wszczętych po tym dniu.

Wskazać też należy na przepis § 2 art. 6 o brzmieniu: „strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko”. Ustawodawca wprowadził konkretne regulacje, które mają skłaniać strony do przytaczania okoliczności faktycznych i powoływania dowodów we właściwym, najwcześniejszym z możliwych, czasie. Należą do nich omawiane przepisy art. 207 k.p.c., w szczególności § 3, 6 i 7 i art. 217 § 2 k.p.c.

Powód nie wskazał jakież to okoliczności uniemożliwiały mu dołączenie do pozwu dokumentów, z których wywodził dochodzone roszczenie, a nie może umknąć uwadze to, iż jest on reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Istotnym też jest art. 127 k.p.c., który stanowi, iż w pismach procesowych mających na celu przygotowanie rozprawy (pisma przygotowawcze) należy podać zwięźle stan sprawy, wypowiedzieć się co do twierdzeń strony przeciwnej i dowodów przez nią powołanych, wreszcie wskazać dowody, które mają być przedstawione na rozprawie, lub je załączyć. W pismach przygotowawczych strony mogą wskazywać podstawy prawne swoich żądań lub wniosków.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Uwzględniając treść art. 6 kc trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.” (wyrok SN z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537); „Zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu.” (wyrok SN z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).” (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Ustalenie, że doszło do opóźnienia w prezentacji twierdzenia lub dowodu, obliguje sąd do jego pominięcia (wyrok SA w S. z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 272/14). W konsekwencji też Sąd pominął spóźnione dowody przedstawione przez powoda z jego pismem procesowym z dnia 21.3.2016 r.

Wszystkie te okoliczności zadecydowały o oddaleniu powództwa.

Sędzia